

Zivot mě naučil, že existují tři základní vodítka správné cesty.
 Sny.
 Pocity.
 Čas.
 Sny, přestože vznikají uvnitř, jsou vnější maják. Horizont, za kterým jdeme.
 Pocity jsou vnitřní navigace. Sdělují nám, zda jdeme správnou cestou ke snu.

Představme si mihotavé světýlko na konci blat. Před námi je nejen to světlo, ale také močál. Nemůžeme jít přímo. Utopili bychom se. Musíme našlapovat opatrně, dělat chyby, avšak také mít pořád ústupovou cestu. Potom správnou pěšinku vpřed, byť s mnoha pády, nalezneme.

Pocity nám pomáhají, ale také nás občas brzdí. Bojíme se selhání, které vyrábí špatné pocity. Proto váháme, jestli nám cesta za mámivým světýlkem za blaty vůbec stojí za to. A tak je tu rozhodující veličina. Čas. Ten nás nutí hledat správný pocit, tudíž správnou cestu k naplnění snu. Času totiž není nazbyt. A to je jedno z nejdůležitějších poznání v životě.

Není čas marnit čas

Když jsem byl malý, dědeček mi dával peníze. Byl jsem za ně vděčný. Ale s přibývajícímí roky jsem byl ještě vděčnější za jeho čas. Nejenže mě učil o energii stromů i lidí. Hlavně mě naučil, že čas je hodnotnější než peníze.

Většinu peněz, které mi dědeček dal, jsem si uložil a spořil. Mám je dodnes, ve starých, již neplatných bankovkách, jako vzpomínku. Peníze mám, ale ten dědeček mi chybí. Hlavně jeho čas. Jeho smích. Jeho pláč. Jeho moudra. Nic z toho si za peníze nekoupím. Ani nemusím. Vše mám v sobě. Díky času, který mi věnoval. Naučil mě, že peněz je možné mít vždycky víc. Ale času máme už jenom méně. Že když vyměním svůj čas za peníze, zpátky už svůj čas za peníze nepořídím. A hlavně mi vysvětlil, že čas je ten největší dar, který někomu můžeme dát. Dáme mu totiž kus svého života, který už nikdy nezískáme zpátky.

Škole času mě učila spousta lidí. Například ZDENĚK a ALENA ČERMÁKOVÍ. Oba zažili *klinickou smrt*. Zdeněk jí nemohl uvěřit. „*Dřív jsem byl názoru, že co nejde spočítat nebo zanalyzovat, to prostě neexistuje.*“ Oči mu otevřela až vlastní zkušenost a hlavně pocit, se kterým se vracel na tento svět. „*Když jsem se probudil, byl jsem, slušně řečeno, naštvaný.*“ Alena přikyvuje. „*Ani já jsem nechtěla zpět na tento svět.*“ A vzpomíná: „*Těhdy jsem si tento jiný stav vědomí neúmyslně navodila meditativní cestou. Snažila jsem se o očistu pěstem, chtěla si zregenerovat tělo, a náhle se to stalo. Myslela jsem si, že jsem se zbláznila. Vystoupila jsem z těla do nádherné lásky. Ten rajský pocit se nedá popsat. Viděla jsem jen bílé světlo a bránu. A za ní božskou loutku. Za mnou byla jen tma, vpředu všechno vábívé. A pak, tam přímo u brány, jsem něco zaslechla. Byly to nějaké informace, které jsem ihned zapomněla, ale dvě věty slyším doteď: „Musíš zpátky. Ještě máš úkol.““ Za tři roky potkala Zdeňka, který cítil, jaký má úkol, ale nechtěl se ho zhostit. Jako by Alenčin úkol byl přesvědčit ho, aby svůj sen uskutečnil.*

„*Okolo šestnáctého roku věku jsem začal mít potíže s ledvinami. Podle lékařů byly zanesené, postupně mi omezovali pití,*“ říká Zdeněk. „*Chtěl jsem to pochopit, tak jsem se ponořil do přírodních věd. Chvilí jsem i přemýšlel o studiích medicíny. Nakonec mě zlákala biochemie. Umožnila mi nahlédnout hluboko do člověka a zjistit, co je v buňkách špatně. Lékaři tvrdili: „Je to chronický zánět ledvin, jste odsouzen k dialýze.“ Ale já jsem během tří čtvrtě roku sám sobě obnovil ledviny. Jako bych si je vyměnil. Už nikdy jsem nemusel na dialýzu. Všechno jen na základě zjištěných poznatků a selského rozumu.*“ Tehdy po svém doplňoval vitaminy, stopové prvky, minerály. Lékaři užasli: Krevní odběry znenadání byly a dodnes jsou v pořádku. Zdeňka tak začal fascinovat lidský organismus a zejména jeho dominantní součást – voda. Šestadvacet let vyvíjel produkt, který mohl změnit svět. Současně se s ním však bál vyjít na světlo. A čas ubíhal. Než potkal Alenu. ☺

„V tom okamžiku, kdy odstraníte strach ze smrti, zjistíte, že jste právě odsunuli bariéru, která Vám bránila uskutečnit to, proč jste tady, a skutečně žít.“

Zdeněk a Alena Čermákoví

„Všichni máme tělo tvořené nejméně ze dvou třetin vodou. To znamená, že potřebujeme mít HODNĚ DOBROU vodu a HODNĚ PŘEMYŠLET, co pijeme nebo čím se myjeme, protože do těla, potažmo do krve, se vstřebá až sedmdesát procent látek a proků obsažených ve vodě, kterou se sprchujeme,“ zdůrazňuje Zdeněk, který studoval biochemii a makromolekulární chemii, dodnes zkoumal lidský metabolismus a všechno, co jej ovlivňuje. „Moje vysokoškolská profesorka říkala: ‚Nemažte si na tělo nic, co byste si nenamazali na chleba!‘ Protože přes pokožku se do těla dostává prakticky totéž co ústy.“

A pak se to stalo. „Jednou v zimě jsem si všiml, že padá mnoho druhů sněhových vloček. Jejich tvar, když ho prohlížíte pod mikroskopem, závisí na vnitřní energii molekuly vody. A já jsem objevil takový tvar vody, který potlačuje škodlivé mikroorganismy! Ty se pak ve vodě nemnoží a likvidují se. Mít takovou vodu ve vodovodním řádu, v potrubí by se neusazoval biofilm, který je základnou pro všechny ty legionelly a jiné druhy bakterií, jež někde potřebují vyrůst – prostě když jim vezmete prostředí, ve kterém rostou, prostě tam nemohou být.“ Je to jako s chrupem. I na něm přece řešíme biofilm. A proto si každý den čistíme zuby. Potrubí však ne! „Je groteskní, že v dutině ústní to všichni řešíme, ale že mnohem znečištěnější biofilm máme ve vodovodním potrubí nebo na kohoutku, a že tu vodu po vyčištění zubů pijeme nebo se jí sprchujeme, to už neřešíme.“

Tehdy Zdeněk Čermák, výzkumník v oblasti inovativních nanotechnologií, usedl ke stolu a vytvořil převratnou věc. Jednotku, která se připevní na přívod vody – v bytě, domě, hotelu, firemním sídle – a začne měnit energetickou informaci v molekulách příchozí vody. Díky tomu nové bakterie ve vodovodním řádu nevyrostou a staré se postupně zničí. „V různých poměrech se tak likvidují i organické toxiny, farmaka, pesticidy a ženské hormony a jejich metabolika, které se do vody dostávají různou cestou. V současnosti ta jednotka dokáže vyčistit až devadesát procent nežádoucího obsahu vody. Všechno je založeno na vědecké bázi. Rozdíl v kvalitě vody je číselně prokazatelný, měřitelný. A kromě toho ten rozdíl je doslova cítit. Někteří klienti volají, že jim najednou teče něco jiného. Aby ne, ta voda je totiž skutečně původní – zářivá, křišťálová, taková, jakou ji vytvořila příroda...“

Hovoří v přítomném čase. Ale to jen díky Aleně.

„Víte, člověku se nežije lehce, když ví, že by mohl celou planetu oprostít od zbytečné chemie, a zároveň se musí smířit s tím, že moderní společnost nějak funguje od marketingu až po byznys. Jinak řečeno: Vyjít s tím na světlo by znamenalo dost mocných firem připravit o obchodní zisky.“ Alena vzpomíná: „Když jsem Zdeněka poznala a on se mi svěřil se svými vynálezy, dodal: ‚Já s tím nevyjdu ven. Chci žít klidný život. Nechci, aby mě někdo zastřelil, protože by měl pocit, že mu zničím celý byznys.“

Všechno Alena změnila jednou větou: „A nenapadlo Tě někdy nejdříve sám v sobě odblokovat tuhle bariéru a upevnit svou důvěru v lidi? Co když právě tohle je Tvůj úkol, proč jsi zpátky tady?“ Zdeněk prožil klinickou smrt v roce 2001, Alena v roce 2012. Jednotka Stabfor, která bez jakékoli chemie a za pomoci inovativních nanotechnologií odstraňuje z vody špatnosti, a ještě harmonizuje energii v molekulách, je dnes světovým fenoménem a je instalována v různých provozech, zdravotnických zařízeních, mnoha domácnostech, bytových domech a dalších objektech.

Když nevidíš cestu, zavři oči a otevři srdce

Můj francouzský kamarád Melchior je slepý. Díky tomu vidí věci jinak.

Hodně mě naučil. Zvláštní, že oči mi otevíral zrovna nevidomý, že?

Když jsem byl nešťastný ve vztazích, smál se třeba: „Pierre, na koho nadáváš? Když běžíš v ústrety člověku, který má líbivé oblečení či tělo, a on Tě při první příležitosti opustí, neříkej, že Tě zradil on, zradily Tě Tvé oči. Musíš víc cítit než vidět. Přece když Tě zrak oklame, přirozeně se uzavíráš do své samoty, tmy, vnitřního ticha a konečně vnímáš svůj hlas! Toho rádce, který vždy mluvil, ale byl moc slabý na to, aby překřičel vjemy Tvých očí. Přitom Tvoje intuice vždy ví, co Ti chybí i přebývá.“

A tak jsem, po čase, začal vnímat druhé vodítko správné cesty – cit.

Mnohokrát jsem na svůj vnitřní hlas zapomněl. Dával jsem přednost tomu, co jsem viděl.

Ale Melchior mě pokaždé vracel na tu správnou kolej. Nejčastěji svým popíchnutím:

„Pierre, jak vypadá krásný člověk ve tmě?“